

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. Търговище, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Тодор Ив. Димитров

при участието на секретаря ЕЛЕНА ИВ. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от Тодор Ив. Димитров Административно
наказателно дело № 20243530200071 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по жалба от Р. К. Р., ЕГН ***** от гр.Търговище чрез пълномощник адв.Ц. И. - АК Търговище срещу Заповед за задържане на лице с рег. №1993зз-11/19.01.2024 г., издадена от младши инспектор Ц. Н. Д. – старши полицаи(водач на патрулен автомобил) в група „Патрулно-постова дейност“ на сектор „Охранителна полиция“ към РУ – Търговище при ОДМВР – гр.Търговище на основание чл.72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. В жалбата се възразява, че заповедта е незаконосъобразна и се иска отмяната ѝ, ведно със законните последици. Твърди се, че ПАМ е наложена за това, че жалбоподателят е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, което не отговаря на истината, тъй като същият използвал лекарства, предписани му от лекар. Изтъква се, че поради липсата на разследване от страна на административния орган, той е допуснал издаването на незаконосъобразен акт. В с.з. жалбата се поддържа от пълномощника.

Ответникът по жалбата – мл.инспектор Ц. Д. посредством пълномощник – гл.юрисконсулт в ОДМВР – Търговище, излага становище за неоснователност на жалбата. Намира, че оспорената заповед е

законосъобразна и че задържането на лицето е извършено в съответствие с целта на закона. Пледира за постановяване на решение, с което съдът да отхвърли оспорването и да потвърди обжалваната заповед за задържане като законосъобразна.

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената форма и е **ДОПУСТИМА**.

След като се запозна с материалите по делото и становищата на страните, с преписката и обжалвания административен акт, съдът намира от фактическа страна следното:

На 19.01.2024 г. мл.инспектор Ц. Д. изпълнявал служебните си задължения в гр.Търговище съвместно със св.М. Д. С. – полицейски служител при ОДМВР – Търговище. В 23.22 ч. на кръстовището на ул.“Петко Рачев Славейков“ и ул.“Искър“ в гр.Търговище полицейските служители спрели за проверка управляваният от жалбоподателя лек автомобил „Мерцедес С 350“ с рег.№ ****. На водача била извършена проверка за употреба на алкохол като теста бил отрицателен. На водача била извършена и проверка за употреба на наркотични вещества с техническо средство „DRUGER DRUGTEST 5000“ с № ARNJ-0001, което при тестването на жалбоподателя отчело положителен резултат за „амфетамин“. Жалбоподателя оспорил резултата от техническото средство и поискал да даде биологична проба за лабораторно изследване. Издаден му бил талон за изследване с № 139707, след което бил придружен до СО при МБАЛ - Търговище, където дежурен лекар извършил медицинско изследване и от лицето били взети биологични проби /кръв/ за лабораторно изследване.

Във връзка с извършената проверка на жалбоподателя бил съставен АУАН серия GA N 1124062/19.01.2024 г.

На основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР Ц. Н. Д. издал Заповед за задържане на лице рег.№1993зз-11/19.01.2024 г. с посочен час 23:05 ч., с която било разпоредено задържане на лицето Р. К. Р. с ЕГН ***** от гр.Търговище, ул.****, за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на РУ - Търговище. Като фактическо основание за издаване на заповедта било посочено, че „на 19.01.2024 г. около 23.02 ч. в гр.Търговище, на ул.“П.Р.Славейков“ кръстовището с ул.“Искър“ управлява лек автомобил мерцедес с350 с рег.№ ****, собственост на Н. Й. Б. от гр.Търговище, след

употребата на наркотично вещество- амфетамин, като бил изпробван с техническо средство „Drager Drug test 5000" с фабричен номер ARNJ-0001. Извършено престъпление по чл.343б, ал.3 от НК. Бил заведен ЗМ 49/24 г. Копие от заповедта била връчена на жалбоподателя срещу подпис, след разясняване на правата му. Преди да бъде отведен в изолатора на РУ-Търговище, на същия бил извършен медицински преглед в СО при МБАЛ – Търговище, за което бил съставен лист за преглед на пациент № 001182/19.01.2024г. На основание чл.80, ал.1, т.1 от ЗМВР на Р. Р. бил извършен и обиск от полицейски орган в присъствието на свидетел. За последното бил съставен протокол за личен обиск на лице от 20.01.2024 г., екземпляр от който също му бил връчен срещу подпис. Р. Р. бил освободен на 20.01.2024 г. в 11:45ч., след като отново бил прегледан в СО при МБАЛ-Търговище, видно от лист за преглед на пациент № 1207/20.01.2024 г. С разписка било удостоверено връщането на намерените при обиска вещи и пари.

След освобождаването му, жалбоподателят си направил независим уринен тест в СМДЛ Рамус ООД, който съгласно приложеният протокол с резултати от изследвания от 20.01.2024 г., показал отрицателен резултат за посочения в теста амфетамин.

Описаната фактическа обстановка се установява от писмените доказателства по делото - оспорената заповед рег. № 1993зз-11/19.01.2024 г., талон за изследване № 139707, протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/ или наркотични вещества и техни аналози от 19.01.2024 г., АУАН серия GA N 1124062/19.01.2024 г., лист за преглед на пациент № 001182/19.01.2024 г., лист за преглед на пациент №001207/20.01.2024 г., протокол за личен обиск на лице от 20.01.2024 г., разписка за върнати вещи и пари на задържано лице от 20.01.2024 г., заповед № 363з - 2330/28.09.2023 г. на директора на ОДМВР - Търговище, акт за встъпване в длъжност от 29.09.2023 г. на Ц. Н. Д., ежедневна ведомост за разстановка на силите и средствата за 19.01.2024 г. за изпълнение на ППД, регистър за постъпилия ЗМ в РУ - Търговище, заповед № 8121з-599/04.04.2023 г. на министъра на вътрешните работи, протокол за сервизна проверка на „Drug Test 5000" с № ARNJ - 0001 от 14.11.2023г, протокол с резултати от изследвания от 20.01.2024 г. на СМДЛ „Рамус“, показанията на свидетеля М.С. и останалите доказателствени материали по делото.

По правната си същност задържането на основание чл.72, ал.1, т.1 във вр. с чл.73 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 от ЗАНН – административно разпореждане на орган на власт, непосредствено засягащо правната сфера на адресата, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие.

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът в настоящото производство преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК. Необходимо е да са налице в тяхната съвкупност всички изисквания за валидност на административния акт, а именно: да е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административно - производствените правила, да не противоречи на материалноправните разпоредби и да съответства с целта на закона. Липсата на някоя от предпоставките води до незаконосъобразност на административния акт и е основание за отмяната му.

Видно от приложените заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 363з- 2330/28.09.2023 г. на директора на ОДМВР - Търговище и акт за встъпване в длъжност от 29.09.2023 г., оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл.57, ал.1 от ЗМВР в границите на предоставената му, съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР компетентност. Съставен е по време и във връзка с изпълнение на служебните му задължения, видно от приложената ежедневна ведомост за 19.01.2024 г.

Спазена е предвидената от закона писмена форма - така, както предвижда нормата на чл.74, ал.1 от ЗМВР: издадена е писмена заповед за задържане, която е подписана от издателя и от адресата след запознаване с правата му, произтичащи от наложеното ограничение. Заповедта е надлежно връчена, което е удостоверено с подпис на задържаното лице. Същата съдържа всички задължителни реквизити, посочени в специалната норма на чл.74, ал.2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, фактическите и правни основания за задържането, данните, индивидуализиращи задържаното лице – три имена, ЕГН, местоживеене, датата и часът на задържането.

Посоченото правно основание за задържането е чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, съгласно която норма полицейските органи могат да задържат лице,

за което има данни, че е извършило престъпление. Изложени са и фактическите основания за задържането на жалбоподателя, а именно: налични данни за извършено престъпление по чл.343б, ал.3 от НК – в гр.Търговище, на кръстовището на „П.Р.Славейков“ и ул.“Искър“ е управлявал лек автомобил след употреба на наркотично вещество – амфетамин, установено с „Drager Drug Test 5000“ с № ARNJ - 0001.

Посочените факти са изчерпателни и достатъчни, за да разбере лицето защо е било задържано, в съответствие с което да упражни адекватно и правото си на защита. Съдът намира, че в случая правното основание за издаване на заповедта е ясно, фактическото твърдение е достатъчно конкретно и е пряко свързано с личността на задържаното лице, поради което изискуемия стандарт е изпълнен от гледна точка възможността за обоснована преценка - представлява ли задържането законно ограничаване на правото на свобода и съвместимо ли е с принципа за защита на лицата от произвол. /В този аспект Решение от 24.06.2014 г. на Европейския съд по правата на човека по жалби № 50027/08 и № 50781/096 – Петков и Профиров срещу България/.

Правото на свобода и сигурност е регламентирано в чл.5, § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/, ратифицирана със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г. – ДВ, бр. 66 от 1992 г., в сила за Република България от 7 септември 1992 г. След прогласяването на основното право - правото на живот /чл. 2/ и забраните за изтезания и нечовешко отношение /чл. 3/, в първата разпоредба на Конвенцията се изброяват хипотезите, в които ограничаването на личната свобода е допустимо. Изброяването е изчерпателно и трябва да се тълкува ограничително. Само този подход съответства на целта на чл. 5 – да гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода, на основание, което не е визирано в Конвенцията. Разпоредбата на чл. 5, § 1 изисква на първо място задържането да е "законосъобразно", което включва условието да бъде спазен редът, предписан от националния закон. Така, чрез изискването за законосъобразност, Конвенцията препраща по същество към националното право.

Както се посочи, фактическото задържане на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за срок до 24 часа, представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 от ЗАНН, която има за цел да предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да осуети наказателно

преследване или да се укрие. Като всяка ПАМ, задържането за срок до 24 часа по чл.72 от ЗМВР налага неблагоприятни последици на адресата, поради което еднозначно следва да се установи, че тези последици са съразмерни и оправдани от гледна точка постигане на правно определен резултат. За прилагането на мярката е необходимо да са налице данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен към него, като е необходимо същите да са установени преди извършване на задържането. Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР не е равнозначно на понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл.207, ал.1 от НПК, обосноваващи основателно предположение, че има извършено престъпление, като предпоставка за образуване на досъдебно производство по реда на НПК. Т.е. за прилагане на процесната ПАМ не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин извършеното престъпление и вината на лицето, а е достатъчно само да са налице данни, сочещи на вероятен извод в тази посока. При тези обстоятелства за административния орган възниква правото при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, без да е длъжен да посочва и точна квалификация на деянието. Последната се дава от разследващите органи и прокурора, а не от полицейски орган, осъществяващ дейност по чл.72, ал.1 във вр. с чл.57, ал.1 от ЗМВР.

В конкретния случай доказателствата по делото сочат, че жалбоподателят като водач на МПС е бил тестван от полицейски орган, в кръга на правомощията му, за употреба на наркотични вещества с техническо средство - „Drager Drug Test 5000" с № ARNJ - 0001. Същото е било технически годно и изправно, видно от протокола за сервизна проверка от 14.11.2023г. със срок на валидност 12 месеца. От приложената разпечатка от паметта на техническото средство се установява, че при така извършената проверка е бил отчетен положителен резултат за употреба на наркотично вещество – „амфетамин“, във връзка с което на жалбоподателя е бил съставен АУАН серия ГА № 1124062/19.01.2024 г. Посочените обстоятелства се потвърждават и от показанията на св.С.. Фактът, че непосредствено преди пристигането на контролните органи жалбоподателят е управлявал МПС, което обстоятелството същият не оспорва, както и че техническото средство е отчело употреба на амфетамин, е било напълно достатъчно полицейските органи да приемат, че са налице данни за извършено престъпление от страна на проверения водач на МПС. От тези данни следва, че към момента на

издаване на оспорената заповед, е било налице законно основание за прилагането на ПАМ по смисъла на чл.72 от ЗМВР.

Съдът намира, че наложената ПАМ е и в съответствие с целта на задържането – съгласно чл.66 и чл.67 от ЗМВР, полицейските органи са длъжни да вземат мерки за отстраняване на условията и причините, които могат да доведат до извършване на престъпление и други нарушения на обществения ред, както и в тяхно задължение е да вземат всички мерки, с които да предотвратят или да подпомогнат разследването на престъпления. Предвид отчетения от техническото средство резултат, взетата спрямо жалбоподателя мярка е била целесъобразна не само с оглед преустановяване констатираното управление на МПС след употреба на наркотично вещество, но и с оглед предотвратяване евентуално извършване на по - тежко престъпление, респ. отстраняване на условията и причините, които биха могли да доведат до извършването на престъпление.

Ирелевантно за настоящия спор е обстоятелството, че направеният независим уринен тест от жалбоподателя в СМДЛ „Рамус“ ООД е показал отрицателен резултат за наркотични вещества, вкл. и за амфетамин. Това обстоятелство е последващо по отношение издаването на оспорената заповед и не води до отпадане на материалноправното основание за задържането, което се преценява към момента на събиране на данните за извършено престъпление и съпричастността на лицето към него. По делото не са представени доказателства – налице ли е резултат от изследването на биологичната /кръвна/ проба, дадена от жалбоподателя. Следва да се посочи обаче, че и при евентуален отрицателен резултат от лабораторния й анализ, по горепосочените причини същият би имал значение единствено за преценката относно повдигането или не на обвинение за извършено престъпление, не и относно законността на задържането. Във връзка с решението относно повдигането или не на обвинение следва да се преценява и възражението, че положителният резултат за употреба на амфетамин се е дължал на употребени от жалбоподателя лекарства.

Въз основа на изложеното, настоящият съдебен състав приема, че задържането на Р. К. Р. е извършено на законово основание, както и че ограничаването на свободата му е било обосновано и осъществено в съответствие с принципа за съразмерност по смисъла на чл.6 от АПК. Правата и законните му интереси не са били засегнати в по-голяма степен от

необходимото за целта, за която актът е бил издаден.

По посочените съображения, съдът намира, че процесната заповед е издадена законосъобразно, при наличие на материалноправните основания за това и при спазване на съответните процесуалните правила, поради което и оспорването следва да бъде отхвърлено.

Предвид този извод, право на разноси по делото има ответникът по жалбата, който не претендира такива, поради което и разноси не следва да се присъждат.

С оглед горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. К. Р., ЕГН ***** от гр.Търговище чрез пълномощник адв.Ц. И. - АК Търговище срещу Заповед за задържане на лице с рег. №1993зз-11/19.01.2024 г., издадена от младши инспектор Ц. Н. Д. – старши полицаи (водач на патрулен автомобил) в група „Патрулно-постова дейност“ на сектор „Охранителна полиция“ към РУ – Търговище при ОДМВР – гр.Търговище, като НЕОСНОВАТЕЛНА.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – Търговище в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните.

Съдия при Районен съд – Търговище: _____